

"Я ВІРЮ В ЛЮДСЬКИЙ СВІТЛИЙ РОЗУМ" ==

Є що згадати Миколі Максимовичу Марчуку з Дроздова. Має ж бо за плечима сім десятиків літ (народився 1 квітні 1930 р.). Пам'ятає босоне дитинство, нестатки, тяжкий повоснний хліб. Після закінчення Мирогощанського радгоспу-технікуму тривалий час працював трактористом у місцевому господарстві «Тучинське».

Уже в зрілі роки полюбив Микола Максимович поетичне слово, сам взявся за перо. І ось уже половину свого віку він викладає свої думки про пережиті, наболілі, про красу людських почуттів у віршах. Є членом літературно-мистецького об'єднання «Веселка», виступає у школах, культзакладах, трудових колективах, друкується в районній газеті «Рідний край». Добірка його творів вміщена в районному альманасі «Гостинець», нещодавно виданому в рівненському видавництві «Ліста».

Веселчани, працівники редакції щиросердечно вітають вас, Миколо Максимовичу, з ювілеєм. Творчого неспокою, усіяких життєвих гарздів Вам ще на довгі-довгі літа! Хай легко слово сіється і щедрим буде його жниво!

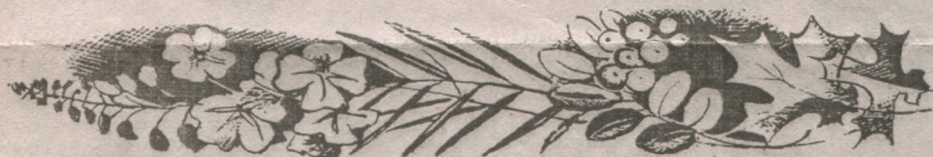
ЗУСТРІЧ У ГАЮ

Йшла Галя стежкою
через гай,
В тім гаю зустрів її
Миколай,
Взяв Галю за рученьку
білою
І назвав дівчину ту
милою.
Про щирю любов свою
розказав
І в гарячі губоньки
цілував.
Відказатись дівчина
не змогла
І милому серденьку
віддала.
Всю ніч цілувалися,
до зорі,
Поки зійшло сонечко
надворі.
— Що ж ти,
Миколайчику, наробив,
Нащо мої губоньки
солодив?
Утікай, мій голубе,
утікай
Та по селу славоньки
не пускай.
— Слухай, Галю,
радоньку ти мою:
Підемо до матінки
з тобою.
Про наше коханнячко
скажу сам
І тебе в обідоньку
більш не дам.
Тож не бійся, ластівко
ти моя, —
Цілий вік кохатиму
тебе я!

ЩАСТЯ ВИПАЛО НАМ

Ой було на Україні, було —
Мільони синів полягло,
Що любили життя
І пішли в небуття
За твоє і моє майбуття.
Довго, довго в неволі жила,
Крізь вогонь і страхіття пройшла.
Нас палила війна,
Та проклята й страшна —
Україну ж спалить не змогла.

І прийшла довгождана пора —
Від високих Карпат до Дніпра.
Всім нам воля дана.
Мов воскресла вона,
Для всіх нас — Україна одна.
Відродилась держава нова.
Тож закачуймо всі рукава:
Щастя випало нам
Будувати свій храм,
Цей новий і духовний наш храм.

Така я, гордая дівчина..

Слова Миколи МАРЧУКА.

Мелодію записала Зінаїда СТЕПАНЧУК.

У сад гуляти йшла дівчина,
А навкруги цвіла весна,
Така вродлива і чарівна,
Неначе зіронька ясна.
Чекала хлопця молодого,
Котрий зустрів її обіцяв.
Коли прийшли в садок до нього,
То він вже іншу обіймав.
— Скажи, юначе дорогенький,
Як ми любилися давно,
Ой, як болить моє серденько,
Аж розривається воно!
Навіщо клявся лебедино,

Ще й говорив перед людьми
Про те, що я в тебе єдина
І будем завжди в парі ми?
Тобі життя з нею не буде,
Любов та швидко промайне,
Бо бачу я і кажуть люди,
Що вона гірша від мене...
Розлука — це ще не причина,
Топитись в річці не піду.
Така я, гордая дівчина,
Своє кохання ще знайду.

Два останні рядки кожного куплета повторюються двічі.

Mouvement de valse

У сад гуляти йшла дівчина, А навкруги цвіла весна, Така вродлива і чарівна, Неначе зіронька ясна.

Чекала хлопця молодого, Котрий зустрів її обіцяв. Коли прийшли в садок до нього, То він вже іншу обіймав.